

Cristina-Monica Moldoveanu

cântece pe sub uşă

Caiete Silvane, revista și editura Centrului de Cultură și Artă al Județului Sălaj, instituție a Consiliului Județean Sălaj.

www.culturasalaj.ro

Carte câștigătoare a primei ediții a Concursului de debut (2015), secțiunea Poezie, organizat de Editura „Caiete Silvane”, parte din proiectul dedicat celei de-a noua ediții (2016) a Zilelor revistei „Caiete Silvane”, manifestare organizată de Centrul de Cultură și Artă al Județului Sălaj.

Editor: Daniel Săuca

Redactor: Daniel Hoblea

Corectură: Oana-Maria Barariu-Săvuș

Ilustrație copertă: Ana Emilia Matei - *Coral Reef IV* (2010)

Tehnoredactare: Cristian Niculaș-Tudoran

Tipar: Color Print Zalău, Tel.: 0260/ 661.752;

www.colorprint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOLDOVEANU, CRISTINA MONICA

Cântece pe sub ușă / Cristina-Monica Moldoveanu. - Zalău :
Caiete Silvane, 2016

ISBN 978-606-8464-89-3

821.135.1-1

© Centrul de Cultură și Artă al Județului Sălaj

Cristina-Monica Moldoveanu

cântece pe sub uşă

Editura *Caiete Silvane*
Zalău, 2016

culoarea schimbătoare a hortensiilor

se întâmplă de fiecare dată când plouă în mahala
simți dincolo de ritmul morții apropiate
pulsul sângelui năvălind în ureche
ecoul mării într-o scoică
viața în echilibru ca o dansatoare pe sârmă
acoperind soarele cu umbrela ca să nu orbească
simți cum se apleacă podeaua corabiei când căpitanul adoarme

lumea se curăță de tot scrumul
alunecă deoparte odată cu stropii purtați de vânt

*

e un miros de pâine în aburi
e viața care se apără viața care atacă
aceste ziduri în ruină neatinse de soarele primăverii
dincolo de care
o bunică citește Scufița Roșie
un bătrân plânge în fața clasorului gol
melodii vechi ștanțate în discuri de picup prind viață
dincolo de ferestrele cu jaluzele din lemn

la demisolul circului un cerșetor recită Glossa lui Eminescu
fiindcă plouă

și nimeni nu știe de ce au dispărut ceasurile din piețe
de ce apar și dispar postere cu foști artiști de scenă
binecunoscuți odinioară
nimeni nu înțelege ce s-a întâmplat cu fostele ceasornicării
atelierile de reparat unde duceam umbrele pantofi pălării ciorapi
nimeni nu știe de ce apar mai multe farmacii și pompe funebre
pe aceeași stradă

*

la periferie
pomii vii sunt parțial tăiați
stâlpii de telefon din lemn sunt scoși cu totul
de parcă un copil decupează forme în hârtie lucioasă
se toarnă asfalt fierbinte în locurile goale
cei care speră o altă stea drept călăuză
dau mâna unul cu altul timp îndelungat
până și copiii au palmele aproape negre
de mură sălbatică

îndrăgostita

când m-am îndrăgostit îndesam călcăiele în cer
ca într-un cuptor de pâine
şedeam cu fruntea pe pământul cald
şi vântul şi fluturii şi norii ca fumul
erau greu de rostit stăteau în coşul pieptului

fără să ştiu îl inventam pe Dumnezeu în alt anotimp
credeam că e acelaşi
în zilele cu soare şi lună albe amândouă
de binecuvântare grea
ploua cu mir dulce
ceasurile şchiopătau din coada minutarelor
pocneau agrişele şi coacăzele între unghii
creşteau dinţi de lapte în sânul meu de fecioară
cu numele cioplit de buze de bărbat

dormeam visul altcuiva într-un pat străin
el mă privea duminica prin geamul trenului
vedea prin mine
din veacul nostru de singurătate curgea praful
ca dintr-o biblie veche

prietenie

dacă ești prietenul meu mă vei crede întotdeauna pe cuvânt
vom mușca din aceeași portocală chiar dacă știm
că pietrele trec și apa rămâne
chiar dacă eu citesc Heidegger și Kierkegaard și nu-mi plac Noica sau Țuțea
chiar dacă îi prețuiesc pe Slavici și pe Sadoveanu
și încă mă îngrozește Picasso
chiar dacă plâng fără cuvinte încet de tot și vreau uneori
să mai jucăm un țințar cu boabe de fasole până se lasă noaptea
și mă vei crede când îți voi vorbi despre pădurea neagră
de vise prea înalte și despre catacombele furnicilor războinice

în clipa asta stăm față-n față la masa tăcerii
și măsurăm timpul necesar luminii să fugă de la unul la celălalt
zâmbim amândoi la fel oricât ne doare
fiindcă lacrima ne-ar despărți definitiv precum sabia dintre Tristan și Isolda
ca pe toți oamenii care nu au trădat nici de dragul iubirii

nu priviți copiii în ochi

fiindcă eram copil aveam ochii deasupra
vedeam prea limpede
dincolo de nori
a venit ploaia și bunica m-a luat de mână
la stupină
am călcat în noroiul lipicios până la glezne
ochii mi-au alunecat în jos când gustam prima oară
miez de fagure
prea dulce

încetișor
sprâncenele mi s-au îngroșat
din pădădie în pădădie și botez după botez
steluțele s-au prins în rădăcini
ochii mei nu mai aveau loc pe cer

acum când plouă caut degeaba
umbrela neagră și mare a bunicii

elegie 01

e vara în toi mă clatin ca o femeie
în care oamenii nu au văzut niciodată femeia
ecce mulier

s-a crăpat cerul de vară nu vor fi cutremure sau războaie
e bine e calduț și domol
lucrurile nu cad de-a valma spre centrul pământului
nici ochii îndrăgostiților nici gelozia care îi pândește
fiindcă sunt fericiți
nici iubirea față de aproape fiindcă e invidiată

*

cântă cobzar pentru fata din căsuța albă
aici am voie să fiu eu înșămi
ceilalți nu sunt sinceri mai ales când o femeie singură
trăiește ca într-un compartiment de tren
urcă și coboară odată cu luna
o femeie prea simplă fără secrete
toată viața am îmbătrânit în rochie de bal cu corset
cântam *la o fereastră stă cineva noaptea se lasă în mahala*
mă rugam îngerului să mă facă tare

*

câte dorinți pot pretinde că am
când niciodată nu mi-am dorit ceva cu adevărat
era mereu altceva mai important mai dureros
mai aproape de mine ceva care era să fie
tu ești fratele meu tu ești sora mea
eu sunt cea care trage zăvorul porții
chiar dacă grădina e părăsită
lucrurile trebuie să stea la locul lor legile trebuie respectate
gardurile să se țină pe picioare

*

voi cumpăra *bilete de papagal* să câştig vreun vis
dacă zodia mea e norocoasă
dacă s-au învârtit destule comete în jurul pământului
să iasă şi pentru mine ceva la marea loterie
să nu mor ca un soldat
nu sunt nici bărbat nici grădinar să îmi cultiv visele
nici călugăr să cânt slavă domnului
ecce mulier Doamne
la mijloc mă doare cel mai tare în sus sau în jos am îngheţat
cât să poţi trece cu piciorul peste mine fără să mă sparg

*

am plecat aiurea într-o altă lume
niciodată nu voi fi acasă şi niciodată nu voi pleca de tot
sunt mireasa unei umbre dar a cui umbră nu ştiu

amintirile Persefonei

iată-l pe Rigoletto cum râde plânsul celui învins de soartă lângă toți
spectatorii îmbrăcați albastru de lumina care se revarsă între acte/ iat-o pe
femeia veșnic învinsă de dragoste cupă de otravă din care sorb bărbații
obișnuiți să creadă

poate că lumea înseamnă să învingi bruta aceea sentimentală/ să deschizi
ochii fără mirare în fața țipătului unui prunc/ lumea în care pasiunile mor în
numele libertății

oare

nu este chiar acela soarele din ochii celorlalți
eu cum să rup vălul țesut în jurul fiecărui leagăn
cu mâinile atât de moi nu se poate

cineva se joacă de-a Dumnezeu în fiecare zi
aprinde focul și arde timpul de pomană
caută printre zei și morminte o bucată de lut pe care o frământă
împătorește aluatul
încearcă să inventeze un loc gol în scoarța pământului

mi-am luat traista pe umăr/ mirosea a pâine și ceapă am urcat până în
crucea dealului/ m-am simțit frumoasă și tânără/ am crezut că va exista o
mână dreaptă în mâna mea stângă/
când m-am întors ninsese și hornul casei fluiera subțire/ am mușcat din
merele roșii de acum un an/ erau reci și încrețite

în jocul unui copil singur încape o lume
de îngeri

fluturele alb

păpuşa de ceară s-a privit într-un ochi de apă
simţea mireasmă de pământ reavăn
peste pântecul ei sterp înfloreau pomii
plini de albine sălbatice

după numărul de iluzionism s-a ridicat pe vârfuri
dansa cu braţele deasupra capului
pentru viaţă şi pentru moarte
ţinea între palme răsăritul lunii
şi între dinţi cântecul ca pe un pumnal
se topea văzând cu ochii
prin sânii ei goi prin trupul ei gol treceau alte săbii
tot mai reci
în inima ei creşteau ţurţuri de sânge

femeia adevărată stătea întinsă în iarbă
cu un fluture alb adormit pe pubis
ca un velier pe mare
ea nu ştia
cât de mult semăna cu replica ei de ceară
aceeaşi mică sirenă dansând întreaga noapte
piano fortepiano
al fine

15 făurar

baloane de gumă de mestecat broscuțe mecanice numărători cu bile scrisori
pe hârtie parfumată motoci pentru pui de pisică moș crăciun de ciocolată
ștampile cu girafe ponchouri cu ciucuri ochelari de pirat abțibilduri cu
inimioare fosforescente ocarine din lut acadele curcubeu

atunci era liniște dacă râdeam

fetița care privește soarele printr-o frunză mare nu mai crește/ sâni ei sunt
ca petalele de magnolie/ când se scutură rămân norii nemișcați între crengi
iar soarele e mic ca un ochi roșu de porumbel alb

păpușile din coceni de porumb nu dorm niciodată/ părul lor mătășos
devine tot mai întunecat și aspru/ păpușile din porțelan care plâng la cheie
învață să danseze step în pantofi de lac

mi-am ales o floare și am creat lumea după chipul și asemănarea ei
acum e liniște chiar dacă plâng

epi-log

ai aşteptat prea mult
s-au dus vreo treizeci de ani dintr-o răsuflare
Kheops Kephren Mikerinos
iar viaţa ca o apă sub deşert
te-a înşelat mereu
te-a împins de-a buşilea prin peşteri
unde totul picură şi lasă gropiţă
totul urlă
lacrimile sau râsetele rup din carne
sunt interzise de când lumea
te declară neom
fiindcă sunt atâţia care plâng
cu ochii închişi
tu eşti doar o momâie ciuruită
cu cât ţipi mai tare cu atât te deşiri mai mult
nu ai loc la festinul supei caritabile
nu înţelegi de ce
toţi sunt ceva fiindcă tu nu eşti nimic
nu ți-a mai rămas nicio stea arzând
ca dovadă
printre chiştoacele din gunoiul zilei de ieri
încă miroşi frumos te mai speli cu săpun
copiii încă se joacă cu bile de sticlă
ţintind peretele de care te sprijini
într-o doară

pianto

mi s-a aplecat de atâta plâns
aproape vomit
din drag de oameni și de viață la care am ținut prea mult
am plâns în toate colțurile ce mi-au fost permise
în vătraul de lângă soba stinsă pe felia de pâine intermediară
în căușul unei petale de iasomie ori direct în latrina ecologică

mi-am pierdut și apoi mi-am regăsit lacrimile
de atâtea ori
le-am șters de pe buze
le-am întins cu palma pe geamul unui tren cu mare întârziere
erau reci de parcă toți renunțaseră la mine
așa cum arunci bradul de Crăciun cu mănuși de protecție

unii credeau că sunt contagioasă
se jurau pe tăcerea unei limbi moarte
că nu au văzut niciun copil
totuși
umbra păpușii mele tremura pe toate zidurile

unii spun că viaţa e ca o apă

Cerul e greu, ochii păpuşilor sunt tulburi...
e mult prea plin de măşti de groază,
de rânjete de clovni care îşi spală fardul
în acelaşi lighean.

O ultimă dragoste moare
sub paharul gol întors ca o clepsidră
pe spinarea bolnavă a lumii.
Şi cât de frumos începuse,
spuneau sibilele cu glasul de cristal.

*

Strâng pumnii de durere, viaţa îmi încalecă pe inimă,
îmi rupe creierul ca pe-o juma de nucă,
mă fură dincolo de centura de castitate
şi toţi spun că încă mai vor:
încă un pic de vin roşu pe giulgiu,
încă o pată pe rochia miresei,
încă o icoană mânjită de ceară ferecată în aur...
Doamne, de ce ai lăsat?

*

În grădina secretă un copil al nimănu
muşcă dintr-o cireaşă amară.
Voia să crească, să facă ocolul pământului,
dar jerbele de crini s-au uscat prea devreme.
Fiindcă doar moartea nu e liberă,
vom dispărea...
şi eu şi pasărea mea albă.

elegie 0101

trebuie să existe ceva ce pot atinge direct
precum pruncul de un an lovește cu pumnul oglinda
stau la ultimul etaj sub al nouălea cer
de fericire
cântă-mi să adorm *killling me softly*
mâine dimineață îmi voi tapa și pudra părul
ca o demimondenă din secolul douăzeci
floare rară la *balul vampirilor*

*

precum femeia păcătoasă
șterge picioarele bărbatului cu părul ei
din prea multă iubire
toate *fecioarele despletite* aduc parfumul mării
în poala bărbaților lor
apoi șed cumiți pe strapontine
când primesc locuri ieftine la premieră
din partea filantropului decrepit

*

dansează suflete în horă
înainte ca mirele să împartă perna cu mireasa
tălpile sunt fierbinți și pașii mărunți
femeile au buzele mai roșii deoarece roșul
se propagă mai ușor în atmosferă
apare târziu sau devreme între zi și noapte
ca fetele nemăritate

*

atunci văduva spune
mi-au aruncat bărbatul mort în dubă

ca pe-un sac de cartofi
ne-au despărţit
ciocanul de lemn bate în masă
avocatul apărării şi-a îmbrăcat azi roba neagră
cu etolă şifonată

*

un şir de tineri curge încet către altar
poartă pe frunte flori de lămâiţă care tremură
de emoţie
lăsaţi copiii să vină

ochi galbeni de pisică neagră

eram albă și lucidă până la rădăcina dinților
cu tăpile moi călcam peste tinerețe
prea ades priveam aparte atât în dreapta cât și în stânga scenei
dar mai ales în sus spre cariatidele de la Universitate
vedeam soarele în balans printre gene ca printr-un gard fără poartă

din lumea aceea proaspătă de parcă pocnea în coajă
mi-am aruncat un ochi drept în timpul interbelic
de pe zidul din centrul orașului
la vulturul de mare cu peștele în gheare
mă întrebam cum de rămân atâtea urme din testamente fără valoare juridică
din neuron în neuron așa cum bine observa profesorul de anatomopatologie
când vorbea de creierul lui Eminescu mâncat de vrăbii pe o fereastră
eu aș fi vrut să ripostez că sunt doar povești ca acelea de pe *Raftul Denisei*
dar mi-am înghițit nedumerirea de balenă

în această lume de vechituri mediatizate
Terente și Didina încă se plimbă cu mașina
ciotul viril al banditului înspăimântă ochii fecioarelor
care poposesc întâmplător la pagina de internet cu un borcan
și o notă de subsol despre Rasputin cu aceeași soartă

cineva departe cântă ca *Zavaidoc* peste *orașul cu câini* sau fără
se lasă frate o ceață ...

elegie 011

e simplu să mă omori frate necunoscut
chip cioplit de samaritean
fă-ți un pustiul de bine sunt o pată de culoare indecisă
îndigo cu tendință spre violet
închide dintr-odată cartea pe care o citești și voi deveni fluture
cu aripile răstignite pe două pagini

*

poate din nevoia de a uita
văd moartea ca pe o piedică pe roata de tortură
o alifie camforată panaceu pentru terminațiile nervoase
sunt azi mai aproape de copacul pentru atârnat ștreangul
din care Dumnezeu a interzis să guști
privește *vanitas vanitatum*
capul lui Yorick stă pe farfuria ta când primești lumânarea
mărul copt și porția de colivă

*

sunt în picioare cu fața la zid
glasul nu mi s-a dezlegat încă
mă întreb ce este mai puternic unde înclină inima
săraca inima mea
pe balanța dintre dragoste și moarte
sunt câteva grame de suflet în plus
este nevoie de greutate foarte mici de cămătar
cântecul de lebedă
psalmul 103
șirul lui Fibonacci proporția de aur

*

iată copilul meu covorul moale

trupul meu cald pe care pășești în astă zi sfântă
tălpile mele sunt subțiri se lipsesc de lutul roșu
mă învârt pe roata olarului
veșnica mea pomenire
cum am fost așa voi rămâne
pe buze o fărâamă din împărțășanie
prima și ultima

4 metafore despre lună

i.

Inima mea e o fântână în care apele limpezi se ridică dacă plouă,
amestecate cu glod.

Luna dinăuntru crește și se micșorează încontinuu.

Ea rupe pâinea ei pentru mine, eu împart cu ea apa mea.

Cu cât duc mai multe vise în spate, cu atât ea strălucește mai tare.

ii.

De prea multe umbre, mi s-a umbricit drumul

și m-am ascuns în trunchiul unui copac bătrân. Măine îl vor tăia.

Cuțitul însângerat e pe pământ, acoperit cu țărână.

Mă simt ca un om care nu a avut umbră niciodată, fie soare, fie lună.

iii.

Chiar înainte de răsărit când visele bat puternic la poarta conștiinței,
o orhidee cenușie crește sub pleoapele mele.

Un fluture de noapte adormit pe zaharnița albă.

Dar dacă însăși luna nu este decât urma imprimată de o floare uscată
pe irisul unui ochi de copil?

iv.

Dacă îndrăznești să dai colțul casei unui poet din Veneția
se va deschide o poartă neagră către podul cu vechituri.

Acolo luna se învâрте pe un disc de patefon.

Mereu aceeași melodie, peste ape și orezării, dincolo de stăvilare sau oceane,
dincolo de migrațiile păsărilor albe în orice anotimp.

copilărie

pe atunci soarele curgea ca mălaiul
măcinat proaspăt la scocul morii
galben era chiar și iarna
când îl apăsam cu degetul mare
ca pe un bumb neîncheiat la piept

tăiam greu cărare cu bâta
prin lanul de buruieni înalte
cu șosetele trei sferturi
pline de ciucuri de scaieți
săream gardul ca un hoț
să nu mă afle nimeni
în livada noastră cu meri

când se înălța carul mare peste șură
alunecam pe gura ieslei în otava proaspătă
șterpeleam scăunelul scobit cu trei picioare
pe care ședea bunica la ora mulșului
și cântam mânzului cu piele de caramea

atunci toate inimile erau calde și roșii
ca formele de turtă dulce
îi fiecare stea era o poveste
șoptită de zâne în *poiama narciselor*

minunății

mă bucuram când cumpăram ulei la sticlă
sau șosete trei sferturi cu miros de petrol lampant
când încingeam foalele din răspuțeri la potcovarul satului
sau număram strop după strop rachiul picurând din cazan
și stelele mai mari dar numai când apăreau devreme

țineam cu greu între degete cântarul pentru caș dulce
și mă minunam că la mine nu stă drept
mă prindeam de hurduzăul gros și mă aburcam în podul vechi
căutând livretul de militar al străbunicului
învârtind capra de lemn ori fusul doar în joacă

și cât de cuminte stătea pâinea crescută pe vatră
lângă coasa așezată pe pământul crăpat
când ne duceam în deal la întins pologii
prin ochii mei limpezi tropăiau norii de ploaie
cireada de bivoli și toate orătăniile din ogradă
iar luna se răsturna în grădină ca o roată de mămăligă

sfârșitul perioadei albastre

dacă alții se strecurau printre două fășii de aer
copilul care nu învățase fuga alerga
de parcă ar fi înotat față-n față cu zidul unui ocean
cu capul ca o minge de fier trăgând trupul inert
doar atât cât se întindeau rădăcinile bine prionite

când tatăl îl purta pe umeri copilul simțea prin nări
cum pașii omului spintecă văzduhul
cum trece vântul pe lângă urechi de parcă
mersul e un altfel de zbor permis numai celorlalți
o muzică perfect dirijată

din toată inima el ar fi vrut să se joace
ca un copil normal
să uite că avusese aripi înainte să îi crească rădăcini
dar ceilalți erau mai iuți de picior când jucau leapșa
îl ocoleau fără să-l atingă cu palma

el rămânea sălbaticul învins fără luptă
acrobatul albastru în echilibru pe mingea lui
dintr-un alt paradis

ajun de Paşte

cât mai era rouă pe floare
mama s-a dus cu bocceaua de seminţe la cimitir
să crească petunii şi margarete
tata se urcase în vârful cireşului
pe jumătate adormit
un pui de vânt de primăvară
croia cărare în părul lui alb

albinele veniseră în vizită
prea de timpuriu
eu gesticulam larg să le gonesc
de teamă să nu îl sperie pe tata
să nu cumva să creadă el
că este prea târziu
să nu cumva să se trezească sau să adoarmă
de-a binelea

la noi acasă
în timp ce mama smulgea buruienile
tata stătea întins în cireş ca pe mare
să nu se înece
aşa precum toţi morţii fac pluta peste flori

cementum

prea aproape de casa mea
poate deasupra sau
poate dedesubt
până la gura mică de aerisire creșteau în grămezi
ochi mucegăind fără pleoape inimi mușcate peste inimi
hârci rânjind zâmbete împăienjenite
și eu începeam să strig ca în șoaptă tot mai repede
fiindcă eram beată de atâta moarte și mă pierdusem
întrebam de ce toate acestea/ cum au ajuns toți așa/ ce aveți cu mine
în definitiv
nu am cum să plec pe altă stea

*aici zăce un sfânt curat ca lacrima/ dincoace o fecioară fără de păcat
dincolo cei morți pentru dreptate/ mai încolo toți cei nevinovați
numai viermi și șobolani galbeni cu burțile pline
și pe deasupra nicio floare*

taci/ nu pot să te mai ascult/ nu mai vreau/
ploaia să curgă numai/ să spele/
amintirile toate sunt carne
din carnea mea/ visele îngerilor sunt aripi din visele mele
de-abia am înțeles că sunt și ei la fel
că toți erau domnul meu atât de curați/ atât de albi și buni
erau oameni pur și simplu
încât au putrezit cel mai ușor/ mai repede decât carnea de lepros
să se curețe oasele lor
precum copacii de frunze căzătoare

orbitor de alb

ningea mult prea insistent
fulgi mari aproape cât ochiul
pe nări pe buze întredeschise pe şalul alb
cu dantelă de la bunica
exact când nu ar fi trebuit să-l port
aveam profil de statueta de porţelan
ca o fată rusoaică mândră de cocoşnic

după mai mult timp mă opream respiram rar
mă îneca întâi plânsul apoi oftatul
în cele din urmă sughitul
poate de frig de nedumerire
din cauza poveştii despre vinul cald cu scortişoară
nu ştiu cum de s-a ascuns el în sângele meu atunci
doar crescusem cu cireşe amare şi frunze de măcriş sălbatic
sorbisem spuma laptelui mult toată copilăria fără să plâng
pe velinţa aspră din lână de oaie ţurcană

cum a ajuns bărbatul acela în valţurile inimii mele
şi nu s-a măcinat cu totul
numai lacrimile se mai lipeau de nări de pleoape întredeschise
ca un clei din rană de scoarţă de vişin
niciun barieră niciun semn de sens unic
niciun semafor aprins
ori vreo biserică cu moaşte ferecate

tropice amare

nu eu am inventat iubirea prin neștiința mea
precum pictorul care nu se îndură
să amestece culorile pure
era acolo
pe vremea când buchiseam diferențele
între util frumos și plăcut

înainte de toate crescuse un copac cu frunze roșii
ca buzele bărbatului sau femeii înainte de primul sărut
frunzele erau altfel de palme
tremurau
se pregăteau să cadă
foșnet peste foșnet până la ultima tăcere

din întâmplare împărțeam aceeași umbră
cu un bărbat străin
spre gelozia celor care nu mă cunoșteau
așteptam de-un veac lângă trunchiul bătrân
cu obrazul pe pământul uscat
nu am putut să îl refuz
când mi-a cerut cu împrumut o frunză
și nici nu știam
unde se ascund fluturii tineri când plouă amar

lumea spune că
după o zi copacul acela a fost tăiat
azi oamenii nu se mai omoară
din iubire
sunt pur și simplu omorâți foarte încet

fotografie de grup cu pescari

e Crăciunul tată
întinde-mi încă o dată palma să ne măsurăm
dintre toţi oamenii vii pe care i-am atins
numai palma ta era mai mare

dacă vrei mergem din nou mână-n mână
şi sărim peste valuri la malul mării
sau mă duci la teatrul de păpuşi
unde tigrul portocaliu înghite clătite pe nemestecate
iar noi batem din palme cu mâinile noastre mari

anul acesta n-am mai crescut cozonaci şi
n-am mai ars lumânări
m-am ghemuit cu ochii pe jumătate închişi
cu pernele înalte la spinare
pe o cruce zgâriată de mine cu unghiile în cearceaf
stau la pândă
pescuiesc ca şi tine tată
uneori trec ore alteori trec zile fără să prind nimic
în afara zâmbetului tău palid şi alunecos
din ultima fotografie

tată
de ce naiba n-ai aruncat buchetul de garoafe

piruetă

sunt inuman de singură dar e bine
încă doare că sunt om
nu sunt o anomalie mi-aș dori o ceșcuță de ceai aromat
și o bătaie prietenoasă pe spinare dacă mă înec
mi-aș dori să scriu o poezie de dragoste // *oh yes i'm the great pretender* //
să văd ce mai rămâne din ceașca mea de ceai după ce înșir vrute și nevrute
despre bărbatul care nu m-a iubit niciodată

erau la început prea multe cântece // dansam braț la braț cu mine
dansam liniștea soarele ploaia zgomotul străzii bătaia inimii fericirea
dansam ca o balerină de porțelan pe o masă turnantă
dansam în numele singurătății mele
// sono la ragazza senza amore sopra il mare della gioventù //
în spatele perdelei erau boxele instalației muzicale negre
dansam numai în miez de zi albă // îmi lăsam brațele să cadă moale
cu degetele în extensie mă învârteam în piruete până începea ploaia
dincolo de jaluzele se spărgeau norii foarte grei cădeau șiroaie în diagonală
deveneam crin cu mâinile arcuite deasupra ca niște stamine
alunecam creșteam mă rostogoleam din creștet până în picioare

dacă el m-ar fi iubit aș fi vrut să ne așezăm pe jos
cap lângă cap așa cum se ating norii
să ne sărutăm întinși în direcții opuse să ne atingem doar frunțile
să fim aiurea
să mă lase să-mi odihnesc geana pe brațul lui în încheietura cotului
dar ce fel de *daimon* de bărbat m-ar fi iubit atât de mult încât
să doarmă liniștit cu mine

fluturile care-ţi scapă printre degete

şoarecele de casă chiţăie sub dulapul greu
cad fărâme
din luleaua neagră a bunicului
îngheţata cu frişcă s-a uscat în compotieră
ceasul a rămas în urmă câteva nopţi polare

nu eu
nu am ținut la vechituri și am visat foarte rar să gust
roșcove după pofta inimii
păpușile din cârpe nu zâmbesc dar râd cu gura până la urechi
cusută dublu cu ață

eu

este o vorbă prea mare pentru un copil de trei ani
am uitat de trei ani ce am iubit din lumea asta
nu mai pot ierta ce mi-a rămas

înainte să adorm
se face mereu frig
poștașul sună la fel ca atunci când am pierdut adresa
unde mă uitase lumea
totuși există ceva nou pentru mine
istoria care încă se repetă
drept cel mai frumos dar

pavilionul central

teatru de idei:

o cameră bine aerisită cu o cutie neagră sub fereastră
o tânără între două vârste în blugi demodați

monolog cu voce tare:

când am ascultat păsările nu știam care e privighetoare
și nu am îndrăznit să îi dau nume
în anii de ucenicie am învățat doar să aplec capul
în anii de rătăcire nu am inventat niciun drum
în anii de tăcere niciun cuvânt
și-apoi am murit pe marginea prăpastiei în care nu sărisem

aparte:

se pare că încă semăn cu toți ceilalți
am aceeași umbră hașurată gros
ca și cei care au căzut din picioare înaintea mea
am aceeași foame de lumină
pun mereu punctul pe i dedesubt nu deasupra
și recunosc
că nu sunt singura
că și eu am îmbătrânit prea devreme și mi-au lăsat doar lumânarea
plus solnița cu sare foarte amară
perfect naturală
la nevoie

banda sonoră:

let it be nai și cimpoi
zgomotul apei la chiuvetă

nonviolență

azi sunt furioasă
sunt furioasă pe Crimhilda că s-a răzbunat
pe Hamlet că s-a răzbunat
pe contele de Monte Cristo că s-a răzbunat
pe Romeo și Julieta că s-au sinucis pentru ceva
pe publicul de la parter că se bucură
când toți își dezmoțesc picioarele și limba
ca într-o bacanală

să cântăm încă o dată „*L'important c'est la rose*” bătând din palme/ bis pentru
lebăda care moare grațios/ pentru Mimi Violeta Aida și Carmen/ toți pereții
sunt subțiri/ toate tobele au ecouri/ toate doamnele și domnii bine
răspândesc veștile/ se împart în mai multe fire mai mulți wați mai multe
rețele wi-fi/ toți plătesc mult ca să asiste la scenă deschisă/ toți au învățat să
trăiască cu urechile în patru și să nu îi cruțe pe gladiatorii care nu vor să lupte

sunt furioasă
pe actorii care vor să fie oameni
pe oamenii care nu vor să fie actori
pe mine că mint când de fapt nu sunt furioasă
ci doar tristă pentru toate acestea
și pentru boțul meu rahitic de inimă
pentru nenorocul chior că am crezut în pace mai presus
în timp ce toți declamă trup și suflet că viața e o luptă
și câinii îi latră pe cei care nu ridică bățul la timp

după ce scriu versuri patetice deschid clasorul meu vechi cu timbre rare cu
pasărea paradisului și privesc prin lupă/ sunt un colecționar ratat și un
globtrotter dezinteresat/ recidivez și îmi scald din nou privirea de zgură pe
cerul senin în care stelele nu fac horă/ și ascult Bach și Händel cu sonorul
dat la minimum

de la Petőfi citire

stau înțepată pe un scaun vechi de mâna a doua negru din plastic rezistent
sunt o zeamă chioară de om mustesc lumină doar uneori
zac în camere impregnate cu fum ca o mișcare necontrolată
a limbii unei pendule înainte să se oprească
nu mai măsoară timpul
mai bate câte un vânt prin oasele mele
amintiri și creioane colorate proaspăt ascuțite

întotdeauna îl găsesc și îl aleg pe cel alb
mă întrebam când eram copil la ce bun un creion care nu scrie
dar îl foloseam mereu să colorez prințesele mele
botezate cu nume străine de neam toate subțiri la mijloc
fiindcă nimeni nu vrea o prințesă grasă și frumoasă
cum spunea bunica despre mine
pe vremea când un fir de păr în ochi conta mai mult decât lipsa banilor
era un vis în alb și negru cerul era preaplin de stele nenumite de astronomi
cu *Steaua fără nume* la televizor
mă legănam ca toți pruncii de câte o creangă de vișin bătrân
mă gândeam la Emilia Eberle și Teodora Ungureanu
pe care mulți le-au uitat
aș fi vrut doamne să nu am numele așa nemțesc
aș fi vrut ca maică-mea să nu îmi tot amintească de Maria Tereza

dintre toate cel mai greu este să stai
lumea așteaptă să stai cât mai drept și nemișcat să te prinzi bine de inele
de sfori sau de bară fiindcă postura contează în ochii lor

azi îi plâng din inimă pe toți cei care au murit și încă voiau să mai stea
să doarmă în patul lor fără să îi *chinnie amar un gând*
de libertate

părea că ninge

odinioară am clădit case de chirpici pentru fiecare amintire
dar au venit apele îngheţul apele
chiar şi haina sperietorii din livada cu meri
s-a decolorat

totuşi mă întrebi ce s-a întâmplat şi cum mă simt
aş răspunde ceva aiurea
cum ar fi vai Doamne sau la naiba cum să mă simt
dar mă abţin suntem prea singure soarele asfinte şi nu e nicio glumă

degeaba mai demult jucam spânzurătoarea
cuvintele de azi sunt proprietate privată nu le mai putem împărţi
la cina cea de taină şedem doar noi două
două femei simple trup şi sânge
eu de azi şi eu de ieri
şi sfântul duh de mâine
nu sunt alte motive să ne minunăm este doar o noapte cu stele

cartea fiicei risipitorului

chiar și după ce ne săvârșim întru domnul ne desparte o alee
chipurile în două feluri de îngeri și sfinți
unii cu fruntea spre răsărit alții spre asfințit

ninge

vizez o lume cu mai puțini dinți pentru dinți și ochi pentru ochi
o lume cu pâine pentru pâine și floare pentru floare
cupa plină cu apă cerută de tata când a murit
bătrânul meu care bea numai bere și vodcă sau sucuri cu arome sintetice
până când l-a lovit prin creștet sau inimă
tată

n-am venit la mormântul tău să-ți mulțumesc
tu cel care îmi cerea iertare cu cinci zile înainte să moară
tu cel care a spart atunci în pumn bufonul din porțelan de care mă speriam
când eram copil
ți-am moștenit sărăcia dar nu și păcatele
îmi amintesc când jucam zaruri și canastă împreună
și aveam amândoi noroc ca porcii
cineva trișa fără rușine

ninsoarea s-a așezat de din sus peste toate mormintele
și jurămintele
într-un ținut fără prooroci ca oricare altul
vântul descântă din biblia tatei cu scoarță stacojie
nu contează în ce parte îți stă capul tată
fie-ți iertată amintirea

atât de viu e sângele

se vede o pată de sânge roşie/ precum sfiala unei fete la prima confesiune
prea vie ca să fie ştersă/ prea adâncă să fie trecută cu piciorul
o altă ispită pe Via Dolorosa înainte să lovească cutremurul

şi pe cât de vechi sunt crucile şterse în cimitirele părăsite
pe atât de vechi sunt boabele de mură crescute printre ele
pe cât de vechi sunt albastrul de Voroneţ şi verdele de Suceviţa
pe atât de vechi sunt norii când se sparg şi deschid cerul
ca pe-o biblie
la fel de veche ca roua verii sorbită de holda fierbinte

şi precum umbrele se pierd printre cele nevăzute în apa râului
la fel tremură Cristosul de tinichea în vânt
şi atât de viu se înalţă cu de-a sila braţele lui pironite în cuie
cât să nu cadă cerurile pe pământ dintru început

lămpaş de veghe

în ochii tăi mari păpuşile au învăţat să crească câte puţin
numai în ajunul Crăciunului
tu le coşi hăinuţe noi le încalţi cu botoşei de lână
te întrebi în şoaptă unde s-au dus toate florile toate mormintele
şi toate poveştile care îţi semănau atât de bine

ce s-a întâmplat cu toţi copiii părăsiţi
tinerii obligaţi să cerşească
bătrânii rămaşi fără casă
muribunzii care plâng ca pruncii de lapte
singuri lângă ceasuri care nu mai bat

fiindcă viaţa e o goană fără ochi printre cioturi de brazi
tăiaţi ca să lumineze două zile
lângă şemineuri calde mese îmbelşugate şi căsuţe pentru păpuşi
care nu cresc mai mari

fiindcă viaţa e o vânătoare cu goarnă pentru surzi
în care tu vei cădea cu picioarele îndoite sub tine
cu rochia largă ca un clopot albastru întinsă de jur împrejur
şi vei spune *nu* cu ochii deschişi
o dată şi încă o dată

scoarță de biblie

azi mă îmbrac în haine noi
e o duminică mândră și curată ținută ca-n palme
corbului frate îi întind ochii mei
ca la o împărtășanie când Dumnezeu lipsește
și preoții sunt copii jucându-se de-a părinții

respir ca toți oamenii
am ucis ceva între coastele mele fără să știu
au crescut mai apoi flori pe morminte și lună nouă
pasărea neagră a rămas pe creanga uscată
cu bună-cuviință

în veacul care a vândut timpul pentru treizeci de arginți
ziua mea e cea mai luminată dintre toate
aşadar
mă usuc de lacrimă și tu ciugulești
ce mai rămâne

lămâia din paharul de ou

femeia mică de la mansardă stă picior peste picior cu bigudiurile de plastic roz ore în șir. viața i se învârtă ca mosorul pe mașina de cusut. doarme îmbrăcată în capot cu flori în camera cu tapet înflorat și carpetă second hand imitație de iarbă tomnatică. fierbe ceaiul de tei și macaroanele de post la reșou sau cu fierbătorul. își spală părul cu șampon cu extract de urzică. o dată pe lună merge la magazinul central să vadă modele noi de rochii apoi citește *fotografie de grup cu doamnă* la miezul nopții. în sertarul unei comode vechi ține ascunsă o pereche de mănuși de dantelă culoarea pielii parfumate. le poartă când bate vânt de primăvară. pe etajera din bucătărie se usucă o lămâie cu coaja rasă într-un pahar de ou.

gimnastica de dimineaţă

bună dimineaţa
dacă faci ochii mici viaţa ta aleargă la fereastră ca o zână
îşi scutură părul de flori de cireş îşi ridică poalele lungi între degete
ar fi de mirare să nu fii îndrăgostit să nu vezi cum cresc între nori
perechi de lebede perechi de inimi albe
în timp ce îţi sorbi ceaiul de rozmarin

bună dimineaţa îţi poruncesc
dacă priveşti fix cu ochii mari
vezi viaţa asta
cocotă bătrână cu fardul gros şi nările lărgite
te adulmecă de parcă ai fi murit pe jumătate
îţi trânteste pe masă pâinea uscată şi oul răscopt
ţine nu e vreme de tocmeală ia un strop de lumină un strop de sare pe limbă
şi înghite cu totul

aşă... deschide ochii încetişor până când vieţile tale se iau la trântă
şi se fac praf una pe alta

pinacotecă de vară

azi sunt mândră de cușca în care m-au închis
e înaltă și prinsă de cârligul lunii în caz că vreau să zbor
am toată libertatea
gândurile celorlalți sâsâie în jurul meu ca un cârd de găște
furioase că nu mă pot atinge
țin post de cuvinte rar înghit vreo vorbă emancipată
ca pe-o gălușcă fierbinte
petecul de praf de sub tălpi e mereu altul
slavă ție viață
calc apăsător ca un stetoscop prezic furtuna din rănilor pământului
sunt *fata în albastru* a lui Mișu Popp poți citi pe chipul meu calm fericirea
vârsta la care încă mi-e dulce să-mi amintesc
ceea ce știu numai eu
clopoțelii violet izma sălbatică măcrișul proaspăt boabele de porumbar
fluerul cioplit în papură tăciunii care sfârâie
toate odăjdile de sărbătoare ale verii
până când mă vei vedea din nou într-o pictură de Tonitza
după Schimbarea la față

artificii

în capitală au împuşcat iar artificii
să zgârie buricul lui Dumnezeu
peste terasele blocurilor mor pescăruşii de mare
cu ciocurile în cruce
cu atâta cruzime

plouă moale
aşa cum laşi să pice vinul pe podea să curgă de la sine
când abia înclini paharul
toamna cade peste huma lumii
ştie doamne
toate şti le-am închinat

din pâine se fac oameni din oameni se face pâine
pe jumătate uitată în altarul bisericii

porunca a treia

pictează un ochi plângând mi-a poruncit demonul alb
nu este nevoie am răspuns
dacă privesc pescărușii cum zboară departe cu țipăt
va trece un alt tren plin și nu se va opri în stația mea

după atâtea nopți de așteptare
peste frunte mi-a crescut un stejar rotit ca o cetate
peste pleoapele mele s-a pus temelie încât nu mai văd
dincolo de ziduri
am obosit până la glezne

odată cu ultima lacrimă
va rămâne o tapiserie de aripi
pe peretele de la răsărit un alt copil mă va atinge cu palma
nici Dumnezeu nu plânge va spune el
din clopote de flori

atavisme

pentru conformitate
adevărata regină a inimilor e mereu cea din țara minunilor
ghilotina este încă în uz dacă apare o altă Albă ca Zăpada
ori vreo Cenușăreasă și în cel mai rău caz un hibrid
între o muceniță tristă și o gospodină veselă
cum am fost și eu când era duminică pentru mine încât
în casa mea toate ochiurile aragazului erau pline
cântam ca Betty Boop sau ca Maria din *Sunetul muzicii*
brodam flori pe etamină albă gonind norii
din pură inocență

dar în lumea mare doar cărțile de joc contează
femeile adevărate știu să mimeze orgasmul ploaia și lacrimile
pe care celelalte nici nu le înțeleg
pe ele lumea le numește femei pierdute și le obligă
să plătească dobândă pentru fiecare ban dat de pomană
cu cât zâmbetul lor e mai aproape de zâmbetul preacuratei
și copiii lor sunt precis aduși de berze
cu atât mai mult bărbații spun că toate femeile sunt la fel

prin urmare toate femeile adevărate stau cu picioarele pe pământ
își ard aripile încă din fașă
iar bărbații lor zboară fiindcă ele merită să fie libere
și ei nu

rupestră

fericirea mea sfârșește aici/ într-o seară de duminică
după ce crucea de pe catapeteasmă s-a răcit
după acest apus roșu
nu vor mai fi momente fără durere/ fără griji/ fără teamă
asfaltul e gol și sec pentru tălpile mele/ ecourile s-au pierdut
nimic mai bun de făcut decât să rătăcesc pe străzi/
să-mi pierd echilibrul

sau să fixez de-a dreptul în plin oamenii
fără niciun gând

doar umbra cotului meu se ia la braț cu celelalte umbre
en passant
siluetă după siluetă
femeile lui Modigliani/ măiestrele lui Brâncuși
la dolce morte della luce
toate curg în gânduri/ gândurile în alte gânduri/
până și luntrea lui Caron dispare
și tocmai acum buzele mi-au paralizat ca să nu pot dovedi nimic

super-stiții

mă tem
pentru ora din noapte când secundarul trage o clipă înapoi
pentru visele copilului care numără cum patul vechi pocnește de trei ori
pentru toate mulțimile de trei culori și pentru cei care strigă un doi trei start

da mi-e frică
de cifre rebele iele nebune amazoane cu săgeți sau bomboane cu eucalipt
mă tem că Sfântul Gheorghe nu va înfige destul de adânc sulița anul acesta
mă tem să nu arunc înșir-te mărgărite în fața celor care nu au nevoie de povești
tremur din picioare și calc din floare în floare păpădiile plângând
măsur timpul brutal cu ora trei încă nesigură între noapte și zi
prin căldura focului de maci în câmp
prin numărul de fire albe în părul femeii singure

mă tem că îl voi smulge pe Isus din argint de pe crucifix și îl voi vinde
ca parte legitimă din Sfânta treime
pentru o bucată de pâine sau săpun alb

ritualuri

să fie o căsuță rotundă și albă ca într-o lubeniță mare
să încapă amândoi bunicii și toate amintirile mele
mașina de cusut Naumann ceasul cu cuc din odaia dinspre uliță
batistele îndoite perfect în patru luminile de ceară lângă pozele vechi
să dorm iepurește între perine de puf cu picioarele pe țigla caldă
pita din trocuță să crească singură până când ștergarul se ridică
bunica face cruce peste aluat și îl rupe în șapte
picură câte un strop de apă sfințită din glaja cu busuioc
să vină și Dumnezeu la masa noastră
bunicul umple cu vin din chimniță cupa de aluminiu în care mulgea bunica
face un foc strașnic de parcă ți se înmoaie genunchii
pune vinul la fiert că doar e iarnă și copchila poate să guste și ea o țără
dintr-un săculeț mic ascuns în blidar bunica presară scorțișoară
își pune cheptarul din blană de oaie cu bumbi lungureți
și aduce încă o găleată cu apă de la fântână
în timp ce eu aleg boabele de fasole pentru zamă

eu singură

mi-am mânjit rochia de catifea
cu sânge alb de păpădie
alergam printre inimi de frunze şedeam cu pulpele goale pe pământul curat
în cerul pe care îl ştiam nu era loc pentru curcubeie
probabil că lumea era așa de rotundă
încât loveam în pumni de ciudă până asfinţea soarele

*

seara am întâlnit un bărbat cu colţi de lup siberian
credeam că zâmbeşte pentru mine
nu ştiam de ce vorbea atât de rotund și simplu ca o apă curată
până când am alunecat în ochii lui pe marginea şoldurilor
era așa frig încât începusem să râd de furie
și mă durea al naibii că luna aproape atingea luceafărul

*

altădată era un apus afurisit de violet
îmi zvâcneau tâmplele de durere ca o orgă dezacordată
atât de teamă mi-era să nu devin un manechin gol în vitrină
cu buzele murdare de sânge nevinovat
încât mi-am deschis ultima fereastră și ultimul nasture până la pământ
inima mea s-a rotit puțin către soare răsare
apoi a început să bată din nou

*

de atunci nu mai şed pe pământ
iar seara port ochelari de soare
eu singură

de la sine

dacă oamenii sunt pomi atunci sunt mai degrabă peri
fructele la înălțimea soarelui de amiază cu mustul dulce
cad și ele de la sine
viernănoase sau nu cu sâmburii mici și moi fiindcă omul se rupe
ca să se lepede pe pământ cu dinții și oasele netezite
se topește ca fagurele

*

la înmormântarea bunicii ea parcă nu mai avea riduri în coșciug
fruntea îi zâmbea soarelui ca apa printr-o copcă
când ne-am întors de la cimitir
nu mai recunoșteam umbrela ei veche și neagră din colțul dormitorului
oare ce căuta acolo se întrebau toți

din mână în mână am împărțit coliva și hainele
și amintirile tălmăcite cu alt înțeles
era mai frig
probabil că vreun îngerăș dintr-o icoană gângurea trist

*

într-o dimineață am văzut un curcubeu
a ținut de-a lungul drumului până când cerul s-a dezlegat de pământ

micile perfecţiuni ale vieţii

din când în când ceasul meu roşu de pe birou rămâne
cu vreun sfert de oră în urmă prin ce miracol nu ştiu
mă trezesc înaintea timpului meu trag minutarul la ora celorlalţi
împing laba piciorului pas cu pas până la baia cu oglindă murdară
mă spăl pe ochi ridic bărbia mulţumind lui Dumnezeu că încă pot vedea
lumea în atâtea culori

e mai bine
mă întorc la birou şi şterg mouse-ul de resturile de piele şi praf
rămase după contact prelungit
cum nu am mângâiat niciodată un trup de bărbat mă gândesc că ei sunt
ca muşchiul moale crescut pe scândurile unui gard
că femeile îi lasă să crească peste ele sau îi curăţă câteodată cu unghiile

dar nu ştiu nimic despre sex
îmi plăceau doar poveştile cu zâne şi zâna zânelor
şi mă îndurera povestea micii sirene care îşi pierde mai întâi glasul
apoi viaţa din iubire
mai ştiam când eram copil că fetele bătrâne sunt scrântite
întrebam de ce şi mi s-a spus că sunt prea mică să înţeleg

dacă plouă cu soare mă gândesc *opreşte-te clipă* că eşti prea urâtă
de ce nu

strada Mântuleasa

era un oraș în care tocurile înalte pocneau rar
pe asfaltul cel de toate zilele
dar când se întâmpla pământul tremura din încheieturi
precum mesele din vagonul restaurant
se învârteau mai iute moriștile de jucărie din parcul copiilor

îndrăgostiții cu tălpi subțiri păseau pe marginea bordurilor
învățau mersul orbește ochi în ochi
ca într-un *facebook* citadin
oamenii își schimbau între ei fotografiile de nuntă sau botez
uite eu îți dau morții mei trecutul meu de la Adam și Eva
tu mi-i dai pe ai tăi
stăm de vorbă discutăm despre discuții cuvântăm despre cuvinte
câte unul încerca să spună ceva de capul lui după care se înstrăina
uita până și de *cel carele ești în ceruri*
intra la apă agățat de firele electrice
ca o șosetă desperecheată

era la începutul mileniului trei
când mulți credeau încă în biblia lui Robinson Crusoe
țâșnea iarbă încă grasă în pășune și asta era de mirare

fals tratat despre negație

stau într-o rână ca o Evă cu toate coastele îngropate în amintirea unui singur bărbat am o rană tratată cu rivanol și leacuri băbești mai ieftine și mai sănătoase care pesemne se vindecă nu e mare bai

pe drumul vieții caligrafia este invers ca la carte trebuie să urci apăsător și să cobori lin și subțire timp îndelungat am ascultat fără să roșesc *păsărică mută-ți cuibul și te du!* c-am iubit ce-n viață nu mi-a fost iertat nu aveam cum să înțeleg și nici nu am crezut că oamenii pot distruge lucrurile pe care nu le înțeleg cum să îl distrugi pe Dumnezeu de exemplu cum să înțelegi de ce răsare soarele cine poate să descoasă țesătura lumii să separe ființa de neființă așa cum ai smântâni Calea Lactee și ai spune

dați cezarului ce-i al lui *tu altă inimă pustie* aștepți ca hârtia de turnesol să fii considerat expert în floarea soarelui baze și acizi sau riscul de a te preschimba în stâlp de sare riscul seismic sau riscul moralității printre leproși nu-i nimic de data aceasta față dragă îmi voi linge rana ca o pisică cu ochii în patru fiindcă oricine știe că până și scuipatul omului distruge câțiva microbi iar cărțile mincinoase nu sunt doar pentru păcătoși

aș spune eu cu buzele tremurând de tristețe metempsihoză și metafizică

cântec pe sub ușa

cum să te împac suflele zbârlit de viață mașteră
hai să-ți trec pieptănul otrăvit în răspăr
vezi firele tale albe-negre/ te-ai covăsit surioară
începe să-ți miroasă transpirația acru înghiți cu noduri
câte un bulgăraș de soare/ *déjà-vu* din zdreanța tinereții
cu zăpezile bărbatului care te trăgea pe sanie și spunea
că ninge dacă el vrea
amară viața ca o dulceață de nucă verde

mai știi povestea despre marea iubire/ *lasă-mă* să fiu încă *un anotimp*/
umbra umbrei tale/ acel dans cu volane închipuite braț la braț cu o statuie
peste care cad/ pocnesc flori de salcâm și castan
încă mai ții la poza ta cu un zâmbet discret fiindcă nu credeai
că un om simte culoarea roșie cu vârful degetelor/ tu însăși te întorceai
a mirare/ când bărbații te priveau din spate
și citeai rar sf/ povestea aceea despre iubirea perfectă cumpărată
la o agenție de lux/ romantică și imensă precum zarea peste mare
cu prea multe consecințe nedorite

era un timp cu înțelepți imberbi și tu printre ei
visai zilnic pacea universală pe planiglob
o fată cu sufletul drept în ochi și un strop de tărie în pumn
nisip și iască laolaltă

cartea în esperanto

întotdeauna ştiu negreşit că este duminică
după cum omentul mic şi omentul mare învelesc măruntaiele mele
soarele nu se lasă mereu prins/ azi este ca un arici temător dar
lucrurile încă au umbră moale şi catifelată
Ofelia descântă melcii închişi în casă
zmeura sălbatică şi zidurile văruite suspinele de tămăduit
care nu vor să-şi dea sufletul din cuşca toracică
Daniel se luptă cu visele şi apucă balaurul de carne
în definitiv Heraclit nu avea dreptate
în creierul meu este o baie de aur/ o vână groasă pe care o sondează
minerii cu lanterne şi cască de protecţie/ mereu în acelaşi punct de foraj

din toate acestea la sfârşit va rămâne numai iubirea
iubirea pepită curată pentru voi/ dragostea mea fără aripi oameni buni
samariteni pentru toate rănilor/ răspântiile cărările
care duc toate către soare
de o bună vreme

iconografie

desigur *Cina cea de taină* a lui Leonardo da Vinci era pentru mine camera cu reproduceri pe hârtie din casa pentru zestrea mamei/ bunicii creșteau capre oi bivoli porci cai și orătănii dar nu aveau încă televizor în camera aceea/ purtau ia bătrânească și catrințele de sărbători/ pe drumul dintre ieri și azi picturile marilor maeștri m-au întors acasă după ani mulți/ când am început să citesc istoria artei și tot trecutul era un muzeu/ mamă iată fiica ta/ cea care îi preferă acum pe Fra Filippo Lippi și Pierro della Francesca/ cea care a găsit ea însăși farmecul *Biciurii lui Cristos*/ înainte să afle opinia criticilor de artă/ mamă în ochii tăi sunt neguri/ uită-te la mine/ amintește-ți icoanele și felicitările de Paști stropite cu seu de lumânare/ icoanele care plâng lacrimi/ mărgăritare de culoare strat după strat/ icoanele cu gesturi hieratice pe vremea când tu spuneai ce frumos sunt pictate mâinile/ tu cu degetele tale prelungi ca ale mele/ lasai între noi să se toarcă amintiri despre viitor pe care tu le-ai uitat/ așa cum curg Oltul și toate râurile pe iile țăranilor/ lasă biciuirea lui Cristos mamă/ mai bine să ne gândim la plăcinta ta unsă cu gălbenuș de ou și bine rumenită și poate strângem ceva bani să o coci de Paște

munci și nopți

număr pastilele de stomac pastilele de inimă și de somn
în fapt de seară când viața crește ca o floare cu nectarul prea ascuns
pentru care nu s-au inventat încă gâze
aș vrea să vindec lumea mea de nesiguranță cu pilule
și apă de la supermarket în sticle de plastic pe care scrie
foraj la mare adâncime

poate că frunzele care tremură se vor aduna între ele
precum o fată frumoasă își încrucișează brațele peste sâni
e frig domnița mea cu obraji de piersică albă
mai toarnă-ți un ceai ca chihlimbarul din samovarul din trenul rusesc
rogu-te fii un pic mai tânără
cel puțin până în ziua în care vei duce lipsa durerii de azi
privește lumea este un adagio
oamenii rămân la fel și după ce vulcanii nu mai sunt

încă o iarnă în care încolțesc cartofii într-un colț al bucătăriei
încă o sărbătoare în care totul e strălucitor și viu precum lumina
în noapte

interstiții

era o noapte banală mă gândeam la diferența dintre spirit și materie
la norii interstelari la faptul că apa nu se poate fără foc
sau focul fără apă
la structura cristalină a rocilor și interstițiile din rinichi
durerea îmi aluneca pe șira spinării mă gândeam că e un noroc
să fiu o scânteie pe coridorul măturat de vânt
într-o lume de-a dreptul frumoasă unde vine primăvara
cu gustul ei acrișor de livadă de corcoduși

am o rană perfect rotundă în palma stângă cât să încapă soarele în ea
și dacă strâng pumnul plouă

o mie de feluri de a spune nu

stătea cu mâinile căzute din umeri cu umbra ei făcând cruce cu umbra platanului de pe Champs-Élysées/ aştepta pe banca de lângă toaleta publică din parcul palatului Schönbrunn/ gonea cu genunchii strânşi pe bancheta economică din autocarul neaerisit/ printre vechiturile Europei apusene şi de mijloc/ cum era şi viaţa ei/ se regăsea pe sine doar în posturi interzise cu fereastra hotelului de mâna a treia deschisă spre un zid orb/ un zid alb şi curat/ dosul altei clădiri aşa fusese totul/ ţinea minte fiindcă citise carte după carte până când lumea era plină cu palimpseste/ de câte ori desfăcea un alt sul literele fugeau unele peste celelalte

ea tot mai cânta în gând aria Normei/ descoperise că poate să cânte în gând fără cuvinte şi în sfârşit înţelesese misterul compozitorilor fără auz/ taina numirii stelelor sau străzilor unei metropole/ acum când putea să îşi imagineze corect în time-lapse etapele înfloririi unui trandafir

se vedea în sala de bal cu oglinzi acoperind tavanul/ la braţul inginerului afon care dansa tango mecanic şi perfect/ ca rotiţele unui ceas în buzunarul lui Dumnezeu/ ea îşi pregătea minuţios paşii ca pe un proiect tehnic şi călca mereu greşit/ el o ţinea tot mai strâns şi spunea că toate femeile au dansul în sânge

dar ea ştia că nu

supă cu albituri

se împrăștie boala amară de primăvară
după primul tril la cântători intră soarele
în spatele gardului din smicele
prea mulți oameni stau cu rușinea în sân că sunt singuri
că sunt săraci
că încă mai țin într-un sertar batista înnodată cu câțiva lei vechi
opera de trei parale a celor arătați cu degetul

și fetele bătrâne care cred că lumea a căzut prea mult către talpa iadului/ și
filozofii ratați care-și îneacă iluziile în *mare serenitatis*/ și tânărul care crede că
viața e un rahat/ cu degetele lui mustind de zeamă de tutun ieftin/ și tânăra
tunsă chilug care nu mai crede în poezie sau lucruri duioase/ din cauza unui
bărbat cu pantofi din piele de șarpe

toți eram înalți și drepți ca ușa de fag
dansam cu lupii sub borul cerului adânc de vară
dar era prea demult
făceam bărcuțe din ziare cu știri apocaliptice
apoi ne întindeam pe spinare pe podea
respiram bărbătește
împietream în mijlocul apelor și nimeni nu ne credea

încă o farfurie cu supă soră șefă
e primăvară la azilul săracilor bogați

pantagruelică

i.

către Nord – Nord-Vest o femeie cu tălpile goale și mijlocul subțire
își poartă capul ca un hopa mitică printre digurile ridicate
o femeie uriașă care înghite apa dulce
o țestoasă eșuată care ouă în văzul lumii
își suflecă rochia să treacă dincolo de mlaștini și grajduri părăsite
cineva îi spune de ce-ți strângi coapsele mai bine strânge-ți cămărilor inimii
ca pe-un bob de tămâioasă
plătește cu lapte de femeie plutarul bătrân și flămând
însă ea nu aude nimic

ii.

către miazăzi
în somnul fiecărei fecioare trăiește o femeie cu salbe lungi din os și dinte
bărbatul niciodată nu poate stăpâni
femeia ascunsă în femeie
fiindcă mereu cresc sâni altor fetițe care cred în revistele cu celebrități
și decorațiuni interioare

rugăciunea inimii

ridic receptorul să vorbesc gratuit duminica/ *din bucata mea de pâine am crescut un om și-un câine/* la celălalt capăt al firului nu există alte vorbe/ frunzăresc agenda de telefoane oameni pe care i-am uitat fiindcă nu m-au vrut/ iubirea mea pentru departele meu/ neamurile biblice încolonate la același prânz/ înmulțind ceapa și mămăliga/ și omul care e plătit să înmoaie buretele în oțet

e o zi liniștită plouă mărunț ca în faguri de albine
oamenii se întorc de la biserica albă cu turle joase
împărțind umbrelele

lipesc vârful degetelor de pământul din ghiveciul cu plantă verde/ mă deconectez/ mă descarc electrostatic/ caut să fixeș picioarele pe parchetul laminat/ să echilibrez sufletul între cei doi plămâni/ e un exercițiu fără mantre fără lumânări feng shui sau ikebana

doar floarea-soarelui stă lângă perete ca o Maică Precistă în rugăciune

neterminată Opus opt

era linişte curată şi întuneric perfect un loc al meu simţit după miros
până să mă rotunjesc mamă htoniană
pentru picamere bormaşini claxoane de ore în şir ventilatoare care ţiue
copii care dansează ca o trupă de cazacioc televizoare încinse la maxim
tineri care strigă mereu aceleaşi lozinci
despre locurile anatomic mai joase

fiindcă totul fusese perfect acordat ca urechea unui mare dirijor
după raportul dintre numărul stelelor şi al florilor care pier repede
se spunea că încă din pruncie eram prea cuminte şi tăcută
că mi-au legat picioarele strâns să le îndrepte cum făceau bătrânii odinioară
şi nu auzeau plâns de copil

liniştea mea era neagră precum un zgomot perfect este alb
eram printre cei rămaşi fără paraşută la mari altitudini
undeva deasupra zăpezii căzută în viaţă după spusele statistice
era înainte să ştiu că nici ceilalţi nu puteau ticăi în gol

fiindcă doamna este femeie

totul rămâne os lângă os/ craniu și oasele bazinului/ cochilii care se predau
țărmlui/ iluzorie pace de la Westphalia în mijlocul tumultului/ aceste trofee
precum mândria și independența spiritului/ lipsa de abdicare a trupului și
reciproc

habar n-aveam ce doresc bărbații când calcă femeile în joacă pe picior/ m-
au dus la Cinemateca într-o zi să văd Ciociara un film despre violul colectiv
într-o biserică/ am ieșit din sală nedumirită și tristă/ trăiam cu gândul la
legile gravitației formulele chimice planetele lui Holst/ înțelegeam doar
graiul florilor răsărite la umbră sau aproape de ghețuri din cărțile pentru
copii

îmi amintesc era mereu la fel de la grădiniță
mai apoi erau rimele copiilor cântecele despre bombe sexuale
filmul Basic Instinct și bătrânii libidinoși
care încercau să mă sărute cu forța
și cei care spuneau că totul se închină zeului banană
acum îmi amintesc toate cuvintele erau leagăne pentru jocuri erotice
dialogul oamenilor normali și respectabili însemna să șadă
pe același scaun să se dea huța

și peste toate acestea din mine încă fuge afară și intră înapoi
o inimă de femeie încă neavortată

nu vă aplecați peste geam

m-am despărțit de copilărie cu sufletul schimonosit
ca în cântecele lui Jacques Brel/ scriam poezii și scrisori fără adresă
în care soarele zâmbește dintr-o minge turtită

pe geamul de tren copilul sufla abur ca să îl deseneze
după care mingea dispărea
și copilul sufla din nou
îi făcea respirație gură la gură până când se vedea marea
cu soarele ei mare
și copilul o arăta tuturor ca pe-o minune

stătea drept cu palmele pavăză peste ochi
pe plaja care fugea de sub tălpi tot mai iute
ce frumoase sunt urmele picioarelor în nisipul moale/
cât de subțiri sunt
spunea copilul/ am să fac un castel
unde va locui o zână mică
și pantera mea galbenă va sta de pază la poartă
aici este drumul spre castel și aici este un pod
dintr-o cutie goală de chibrituri/ am să fac mai multe poduri
cu scoici albe de jur împrejur și am să pun caii pe pod
caii de mare cu coama în vânt

îmi vâjâia capul de durere/ era vuietul mării tot mai adânc
mi-era tâmpla scoică și urma tălpilor suia spre cer

când stele sunt o mie

tu ai două capete care nu se întâlnesc spunea bunica
citind cu degetul liniile din palma mea
e ca și cum aș vrea să smulg o rădăcină de cicoare
atât de adânc și amar stau înfiți anii aceia cu semne pe genunchi
de la treptele înalte cu coajă de var groasă
de culoarea cerului copt a furtună
nu pot lăsa ce-am început când mă jucam frumos cu norii
nici podeaua frecată cu leșie fierbinte
nici fierul de călcat care înghițea tăciuni ca un balaur

*

Catherine era o proastă că s-a îndrăgostit de Heathcliff
eu nu voi fi niciodată
juram mereu până când am văzut acel porumbel cum zboară
din cerdacul în care stăteam cu brațele la piept
mirosea a jucării de lemn și a clătite cu brânză
cădea lumină printre vițe peste cântecul încolțit pe buza de sus
îmi plăceau stelele pe înserat și nu priveam luna în față
dar pasărea albă a plecat prea devreme... prea departe

bărbatul cu o legătură mare de chei privea în gol/ îmi cerea să stau pe
genunchii lui în pantaloni din pânză topită/ eu refuzam/ apa râului era
tulbure pe sub pod/ brațele lui erau ca frânghiile de rezistență/ purta cizme
galbene la fel ca polițistul plictisit de cazuri de sinucidere care mă privea
absent

*

cele două capete din viața mea se întâlnesc precum munții
suflet cu suflet
peste care mă voi prăbuși

undeva cândva între femei

e grea moartea nu-i așa/ bolborosea o vecină venită în vizită
bătrâna strângea marginea patului parcă tot mai tare
cu geamătul celui care a înțeles
sub icoana sfintei familii cu porumbel și inimă cu raze
un amestec de somn și nesomn/ un ghem de noapte și zi în spuză
un boț de aluat de trup de om peste care trece sucitorul
și lasă alte și alte cocoloașe

*

îi spui morții nu și nu și nu
ea te îndoapă zilnic cu lingurița/ te păcălește să înghiți povești
ești sugarul din căruciorul cu măsuță
biberonul cu griș moale zboară în jurul tău ca un elicopter
chiar dacă tu nu vrei să zbori
încetul cu încetul vei învăța mersul mai întâi peste ape
mai apoi pe sub luminiș

*

în coasta lipsă a bărbatului pipăi epicentrul
cutremurul se propagă în lumea pieselor de domino
un șir foarte lung de femei care cad una într-alta
din cot în cot din genunchi în genunchi
până la cea mai intangibilă/ vreuna care să sfideze gravitația
cea din urmă matrioșcă descoperită
gramul de aur dintr-un munte de steril

să fi fost iubirea mai tare decât moartea ori altfel de moarte?

piaptână-mă frumos

fraților aici se-ntâmplă ceva
un om strigă că este omorât/ sunt eu omul acela
și același om privește pe gura fântâni înăuntru
este rugină
pe lanțul de pe roată

toți tac dacă omul urlă
complice și cumsecade
toți urlă și tropăie fericiți dacă omul tace
ghem de om cuminte care nu se mai dă de-a dura

se-ntâmplă că e frig în carnea goală
dezbrăcată de piele/ să înțeleagă cine-o vrea
mereu când se întâmplă ceva lumea își zburlește părul își ascute colții
nimeni nu recunoaște
este tabu pentru oamenii civilizați
pământul strangulat de propriul cordon ombilical
vă imaginați cum arată de pe lună chipul pruncului în care ei dau cu sapa
dați cu sapa fraților!
mulți fug în pânțelecele mamelor unde e cald și întuneric
eu nu mai exist
există doar varul stins aruncat peste mine
locul de unde preotul mayaș mi-a smuls inima

mâine va fi atât de frumos încât alt copil va plânge
și lacrima lui de frumusețe o vor preschimba
cei care interzic iubirea

nostalgie de câine ud

al naibii sarafan din plastic/ când eram prin clasa a şaptea se lipea de genunchi/ îl trăgeam cu mâna stângă dar tot era prea scurt/ şi călcâiele în pantofii rotunzi cu tocuri butucănoase/ de ce nu puteam eu înţelege că viaţa e ca un prânz cu lapte şi măvăliţă/ în blid de aluminiu cu aceleaşi linguri găurite la coadă căpătate de la preoteasa bătrână/ de ce nu puteam vedea dincolo de copertile lucioase ale cărţilor/ miezul lor galben luminat de becul de patruzeci de waşi tremurând sub căpriorii înnegriţi

poveştile miroseau prea frumos a tipar proaspăt/ îmi umpleam palmele cu inimioare de traista ciobanului şi le aruncam să crească în altă parte/ voiam să ţin soarele în mână şi ploaia în privire să le las să cadă/ să îmi las părul lung până la mijloc dar mama nu îmi dădea voie/ voiam să cânt la mandolină ca o domniţă bălaie/ dar eram brunetă şi profesorul de muzică nu mă primise la cor

de ce n-am învăţat să plâng şi să îmi usuc lacrima în trenul personal la fumători/ în mirosul de chiştoace stătute cu ochii rimelaţi de ruşine că nu am înţeles la timp/ de ce oare a trebuit să văd atâţia câini călcaţi de roţi pe autostradă ca să înţeleg în sfârşit cum moare câte un cerşetor bătrân în ploaie/ cu mâna crispată pe o pungă cu căpşuni primită de pomană

cealaltă adolescență

erau puține lucruri ciudate/ dresurile roz cu elastic dantelat/ rimelul albastru/ ciobul de sticlă atârnat la geam care proiecta curcubeie pe pereți/ păpușa de plastic cu miss Piggy din Muppets/ felicitările cu citate celebre din Shakespeare/ chipul unui bărbat cioplit în lemn negru/ cărțile cu povestiri pentru copii ale Louisei May Alcott pe care nu le citisem niciodată

când asfințea soarele încălțam pantofii balerini și fugeam pe străduțe înguste să găsec locul unde dispare lumina treceam peste lume ca pe un pod de scânduri atentă la vârful picioarelor care trăgeau unul spre celălalt la copacii bătrâni misterioși ca statuile din Insula Paștelui la casele cu țigă amintind de tablourile lui Vermeer mă întorceam acasă cu inima la locul ei în camera mea mică ascuțeam un creion HB și scriam poezii despre lumea cealaltă din satul cu șipot și biserică galbenă unde luna venea din pădure să se rostogolească pe prundul potopit de zăpadă înghețată

alergam între două ringuri de dans diferite și nu era aproape nimic ciudat pe vremea când nu aveam încă niciun fir de praf în păr sau pe masă

egoistul

nu-i mare lucru să-ţi ascundă fruntea sub deal
degetele de la picioare sub brânduşe portocalii
de fapt erai dintotdeauna acolo
nimeni nu vedea altceva doar tu răsturnai în fiecă zi câte-o brazdă
în trupul tău erai dat dispărut demult
un ciob dintr-un car de luptă pictat pe un vas
erai unul dintre cei puţini aleşi
îngropaţi dinainte de a se naşte

iubeai viaţa cu sufletul gol şi arătătorul la sprânceană
iubeai femeile frumoase care mereu parcă zâmbesc
iubeai coşurile de răchită şi lumina felinarelor/
florile de gheaţă/ vinul cald cu scorţişoară
citatele din biblie cusute pe ştergare/ cartofii copti în spuză
armăsarii sălbatici tropotind în prund şi numai câteodată
Cassiopeia

fiindcă omul vede lumină doar de două ori în viaţă dar uită
prea repede

Cuprins

culoarea schimbătoare a hortensiilor.....	5
îndrăgostita.....	7
prietenie.....	8
nu priviți copiii în ochi.....	9
elegie 01.....	10
amintirile Persefonei.....	12
fluturile alb.....	13
15 făurar.....	14
epi-log.....	15
pianto.....	16
unii spun că viața e ca o apă.....	17
elegie 0101.....	18
ochi galbeni de pisică neagră.....	20
elegie 011.....	21
4 metafore despre lună.....	23
copilărie.....	24
minunății.....	25
sfârșitul perioadei albastre.....	26
ajun de Paște.....	27
cementum.....	28
orbitor de alb.....	29
tropice amare.....	30
fotografie de grup cu pescari.....	31
piruetă.....	32
fluturile care-ți scapă printre degete.....	33
pavilionul central.....	34
nonviolență.....	35
de la Petőfi citire.....	36
părea că ninge.....	37
cartea fiicei risipitorului.....	38
atât de viu e sângele.....	39

lămpaş de veghe.....	40
scoarţa de biblie.....	41
lămâia din paharul de ou.....	42
gimnastica de dimineaţă.....	43
pinacotecă de vară.....	44
artificii.....	45
porunca a treia.....	46
atavisme.....	47
rupestră.....	48
super-stiţii.....	49
ritualuri.....	50
eu singură.....	51
de la sine.....	52
micile perfecţiuni ale vieţii.....	53
strada Mântuleasa.....	54
fals tratat despre negaţie.....	55
cântec pe sub uşă.....	56
cartea în esperanto.....	57
iconografie.....	58
munci şi nopţi.....	59
interstiţii.....	60
o mie de feluri de a spune nu.....	61
supă cu albituri.....	62
pantagruelică.....	63
rugăciunea inimii.....	64
neterminată Opus opt.....	65
fiindcă doamna este femeie.....	66
nu vă aplecaţi peste geam.....	67
când stele sunt o mie.....	68
piaptână-mă frumos.....	70
nostalgie de câine ud.....	71
cealaltă adolescenţă.....	72
egoistul.....	73

Tipografia **COLOR PRINT** Zalău
Str. 22 Decembrie, Nr. 66
Tel: 0260-660 598; 0260-661 752
www.colorprint.ro